

Sygnatura akt XI C 451/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 26 lutego 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wojciech Wojnar

Protokolant: Ewa Chorzępa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 lutego 2020 r. we W.

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko (...) H. (...) Business Park (...).

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) na rzecz powoda M. K. kwotę 400 Euro (czterysta Euro) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 29 lipca 2018 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 967,60 zł kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonych dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. nabyła bilet lotniczy, na podstawie którego miała zostać przewieziona przez (...) na trasie P. - W. w dniu 28 lipca 2018 r.

Odległość między tymi dwoma portami lotniczymi wynosi nie mniej niż 1500 km i nie więcej niż 3500 km.

(bezsporne, a nadto dowód:

- kopia karty pokładowej - k. 7)

Lot został odwołany.

(bezsporne)

Pismem z 12 października 2018 r. pełnomocnik M. K. wezwał R. do zapłaty odszkodowania za opóźniony lot. Koszt przesyłki wyniósł 20,60 zł.

(dowód: - wezwanie do zapłaty – k. 8,

- rejestr nadanych przesyłek – k. 8v)

Zgodnie z postanowieniami (...) Regulaminu P. (...), który zakupujący obowiązani są zaakceptować podczas zakupu biletów:

- „roszczenia będą zgłaszane przez Pasażerów bezpośrednio do przewoźnika, który udzieli im odpowiedzi bezpośrednio w terminie 28 dni albo w terminie przewidzianym przez prawo właściwe (którykolwiek termin jest krótszy), zanim Pasażerowie zaangażują osoby trzecie do zgłaszania roszczeń w ich imieniu. Roszczenia można zgłaszać na: (...) p omocy/C.-zadawane-pytania#28;

- „przewoźnik nie rozpatrzy roszczenia zgłoszonego przez osoby trzecie, jeśli Pasażer nie zgłosił wcześniej roszczenia bezpośrednio do R. i nie dał R. czasu na odpowiedź zgodnie z Artykułem 15.2.2.”

(dowód: - formularz rejestracyjny, k. 33;

- (...), k. 34-52)

Powyższe ustalenia Sądu znajdują uzasadnienie we wszystkich przeprowadzonych dowodach, które zostały powołane przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Powódka opierała swoje roszczenie na regulacji zawartej w Rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów. Ochrona na podstawie przepisów tego Rozporządzenia obejmuje nie tylko pasażerów lotów regularnych, ale również pasażerów lotów nieregularnych, w tym także loty stanowiące część zorganizowanych wycieczek (motyw piąty Rozporządzenia). W myśl art. 5 ust. 1 lit. c Rozporządzenia w przypadku odwołania lotu, pasażerowie, których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, zgodnie z art. 7, chyba że:

i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu; lub

ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu; lub

(...) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Stosownie do art. 7 ust. 1 rozporządzenia pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości:

a) 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1.500 kilometrów;

b) 400 EUR dla wszystkich lotów wewnątrzspółnotowych dłuższych niż 1.500 kilometrów i wszystkich innych lotów o długości od 1.500 do 3.500 kilometrów;

c) 600 EUR dla wszystkich innych lotów niż loty określone w lit. a) lub b).

W sprawie wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sporu okoliczności były bezsporne. Pozwany nie kwestionował, że powódka nabyła bilet na lot P.-W., który następnie został odwołany. Uznać za przyznany należy również fakt, że odległość między tymi dwoma portami lotniczymi wynosi nie mniej niż 1500 km i nie więcej niż 3500 km. Kwestionowane wprost przez stronę pozwaną było jedynie żądanie powódki zasądzenia odsetek za opóźnienie oraz kosztów postępowania. Nadto, strona pozwana podniosła zarzut przedwczesności żądania.

W ocenie Sądu uwzględnieniu żądania zarówno co do roszczenia głównego,

jak i odsetkowego, nie stało na przeszkodzie stanowisko pozwanego przewoźnika, że powództwo jest przedwczesne, ponieważ powódka nieprawidłowo (bo przez pełnomocnika) zgłosiła roszczenie odszkodowawcze.

Strona pozwana powoływała się na zapisy (...) Regulaminu P. (...) (dalej: (...)), z którym powódka musiała się zapoznać i zaakceptować, zawierając umowę przewozu ze stroną pozwaną (tj. kupując bilet). Postanowienia te przewidywały konieczność co do zasady pierwotnego samodzielnego dochodzenia roszczeń rekompensacyjnych i przyznawały możliwość pozostawienia bez biegu zgłoszeń formułowanych przez osoby trzecie. Zdaniem jednak Sądu takie wyłączenie możliwości występowania do przewoźnika poprzez pełnomocnika („osobę trzecią”) nie znajduje oparcia ani w prawie europejskim, ani w polskim i nie może spotkać się z aprobatą Sądu. Tego rodzaju rozwiązanie nie tylko nie daje się pogodzić z przepisami prawa dotyczącymi przedstawicielstwa, ale w sposób rażąco narusza interes pasażera, który może nie posiadać dostatecznych kompetencji w tym językowych do samodzielnego dochodzenia roszczeń rekompensacyjnych. Zresztą tego ograniczenie nie znajduje uzasadnienia choćby w chęci ograniczenia kosztów związanych z roszczeniami rekompensacyjnymi, zwłaszcza, że przedsądowa reprezentacja pasażera nie wiązałaby się dla zobowiązanego przewoźnika z dodatkowymi kosztami. W tych zatem okolicznościach powoływanie się przez stronę pozwaną na wolę pozytywnego i polubownego załatwienia zgłoszenia powódki jest całkowicie nieuzasadnione. Przeciwnie skoro pozwana miała zgłoszenie dokonane przez osobę trzecią działającą w imieniu powódki, w tym dane niezbędne do dokonania przelewu to mając świadomość swojej odpowiedzialności, i jak twierdzi rzeczywistą wolę polubownego rozwiązania sporu winna była żądanie powódki spełnić.

Biorąc pod uwagę powyższe na podstawie powołanych przepisów, Sąd w punkcie I sentencji wyroku zasądził kwotę 400 euro na rzecz powódki.

Wydanemu orzeczeniu nie sprzeciwiał się zarzut braku jurysdykcji sądów polskich. Zgodnie z art. 25 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (wersja przekształcona) (zm. Dz.Urz.UE.L 2015 Nr 54, poz. 1, Dz.Urz.UE.L.2014 Nr 163, poz. 1) – dalej zwanego B. I bis oraz art. 1105 § 2 pkt 3 k.p.c.

W myśl art. 25 ust. 1 B. I bis jeżeli strony niezależnie od ich miejsca zamieszkania uzgodniły, że sąd lub sądy państwa członkowskiego powinny rozstrzygać spór już wynikły albo spór przyszedł mogący wynikać z określonego stosunku prawnego, to sąd lub sądy tego państwa mają jurysdykcję, chyba że umowa ta jest nieważna pod względem materialnym, na mocy prawa danego państwa członkowskiego. Tak określona jurysdykcja jest jurysdykcją wyłączną, o ile strony nie uzgodniły inaczej. Zgodnie natomiast z treścią art. 1105 § 2 pkt 3 k.p.c. umowa wyłączająca jurysdykcję sądów polskich nie może dotyczyć spraw wynikłych lub mogących wynikać z umów zawartych przez konsumenta, który ma miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu w Rzeczypospolitej Polskiej. W tej sytuacji Sąd uznał, że zawarcie umowy derogacyjnej jurysdykcję sądu polskiego jest nieważne, bowiem przepisy prawa materialnego (w tym wypadku art. 1105 § 2 pkt 3 k.p.c. ma taki charakter) kategorycznie wykluczają taką derogację. Innymi słowy nie mogło dojść do skutecznego zawarcia umowy ustanawiającej wyłączną jurysdykcję sądów irlandzkich w sytuacji, gdy polskie prawo wyklucza taką możliwość. Przepis art. 1105 § 2 pkt 3 k.p.c. ma bowiem w tym wypadku charakter materialny. Nieuwzględnienie zarzutu braku jurysdykcji Sądu polskiego prowadziło do odmowy odrzucenia pozwu.

Co do roszczenia odsetkowego Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Powód wnosił o zasądzenie odsetek od dnia 25 lipca 2018r., tj. dnia następnego po opóźnionym locie odwołując się do treści art. 7 rozporządzenie, a w szczególności użytego tam sformułowania „pasażerowie otrzymują”, wskazującego na obowiązek zapłaty rekompensaty (a tym samym jego wymagalność) bez wzywania. W ocenie Sądu należało podzielić stanowisko strony powodowej. Bezsprzecznie skoro przepisy rozporządzenia posługują się takim a nie innym sformułowaniem („pasażerowie otrzymują”), a nadto przepisy te zasadniczo nie pozostawiają stronom swobody w zakresie określenia wysokości rekompensaty (wysokość ta wynika z przepisu), uznać należy, że art. 7 Rozporządzenia wskazuje jednocześnie termin wymagalności zapłaty rozporządzenia. I choć oczywiste jest, że przewoźnik nie jest

zmuszony do niejako automatycznej wypłat rekompensaty pasażerowi bez jego żądania, to jednak, gdy żądanie takie się pojawia musi się liczyć z tym, że z mocy zapisów rozporządzenia pozostaje w zwłoce z jego zapłatą już od dnia następnego po odwołanym lub opóźnionym locie. Takie rozumowanie zgodne jest z zapatrywaniami doktryny, gdzie podkreśla się, że „roszczenie odszkodowawcze z art. 7 rozporządzenia Nr 261/2004 ma umożliwić pasażerowi wręcz natychmiastowe dochodzenie wyznaczonej w nim kwoty” (K. Osajda (red.), Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91. Komentarz, 2019, Legalis/el.). Mając powyższe na uwadze, zasądzono odsetki jak w punkcie I sentencji tj. zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu orzeczono w pkt II na podstawie art. 98 k.p.c., przyjmując, iż powódka wygrała sprawę w całości, zaś poniesione przez nią koszty to opłata sądowa od pozwu w kwocie 30,00 zł, koszt zastępstwa procesowego – wynagrodzenie pełnomocnika (ustalone w oparciu o treść § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie) – 900,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł oraz koszt wysłania wezwania do zapłaty w wysokości 20,60 zł, albowiem stanowiło dowód podjęcia próby pozasądowego rozwiązania sporu, a zatem było niezbędne.